

at han blander sig i alle mulige Forretnings-sager, naar de høre ind under Byraadets Kompetence, og ethvert Medlem af Byraadet kan bringe dem frem der. Jeg kan ikke nægte, at naar Kommunallovens § 12 nævner bestemte Tilfælde, hvor Indenrigsministeren har Afgjørelse, nemlig, hvor Borgmesteren har sat en Beslutning ud af Kraft, og iøvrigt i § 20 siger, i hvilke Tilfælde Byraadet behøver Indenrigsministerens Approbation, saa forekommer det mig, at de almindelige Byraads-sager maa det være Byraadets egen Sag at træffe Bestemmelse, om og at det maa være dets Medlemmers Sag at bringe saadanne Sager frem. Dertil kommer, at jeg aldeles ikke kan vide, om det ikke er en afgjort Sag, hvad det godt kan være, hvorledes der forholds med Avertissementer og desl. og det vilde, forekommer det mig, være, at gaa Byraadet temmelig nær, om Ministeren vilde blande sig i en Sag, som dog maa siges at høre til de ganske smaa. Det har jeg altsaa ikke fundet Grund til. Jeg skal lige overfor den ærede Forespørger tillade mig at bemærke, at der ikke fra Årsens Byraad er fremkommet nogenfømhelst Klage til Indenrigsministeren over Forretningsgangen i dette Byraad, og der foreligger heller ikke nogen Klage fra selve Byraadet over dets fgl. beftikede Formand, Borgmesteren. I saa Tilfælde vilde Sagen stille sig anderledes, men ellers forekommer det mig, at Byens Borgere i saadanne smaa Sager maa have Byraadets Medlemmer som deres naturlige Værge, og jeg tror ikke, at det vilde være rigtigt, om Indenrigsministeren blandede sig paa den Maade ind i Byraadets Forretninger i enkelte smaa Tilfælde. Forstjellige Ting, som den ærede Forespørger har nævnt, skal jeg ikke komme ind paa, da de ligge ganske udenfor Forespørgselen. Den ærede Forespørger nævnedes, at den paagjældende Borgmester ikke boede i Årsens. Saavidt mig bekendt bor han i Årsens. (Afbrydelse af Verntsen). Han bor i Årsens Landsogn, men det ligger inde i Byen (Afbrydelse af Verntsen); ja, det er vel en selvstændig Kommune, men den staar dog i Forbindelse med Årsens Bykommune, i hvert Fald i visse Sager. Det veed det ærede Medlem godt — jeg kender det ikke med fuldkommen Sikkerhed, men det ærede Medlem er jo lokalhyndig og maa kunne bekræfte det — at den Bopæl, her er Tale om, ligger i Årsens By, om end maaste i det saakaldte Årsens Landsogn; for Resten er jeg ikke hjemme i de Forhold, og det kan det ærede Medlem heller ikke forlange af mig. Vilde det ærede Medlem have, at jeg skulde tage et saadant specielt Spørgsmaal op, maatte det ærede

Medlem have sørget for, at det kom til min Kundskab i Forveien. Altsaa Hovedspørgsmaalet nærer jeg ingen Tvivl om. En Byraads-Formand maa, ligesom alle andre Formænd, som Hovedregel være forpligtet til at forelægge de Sager, der indkomme til Byraadet, for dette. Der kan imidlertid, som sagt, være Undtagelser, og jeg har peget paa adskillige. Videre kan jeg ikke se, der for mig er Anledning til at sige.

Forespørgeren (Verntsen): Jeg takker den høitærede Indenrigsminister for det Svar, han har givet mig paa min Forespørgsel, skjøndt jeg beklager, at jeg ikke kan være enig med den høitærede Minister i Alt, hvad han fremsførte. Ministeren siger, at som „Hovedregel“ er han af den Anskuelse, at en Formand for et kommunalt Raad bør forelægge Andragenderne, men maa jeg spørge den høitærede Minister, hvilke ere saa Undtagelserne, og hvor er Grændsen? Der er et meget vidt Spillerum i saa Henseende for en Borgmester. Skulde det ske, at et Andragende uheldigvis kom til Byraadet, og det viste sig, at Andragendets Indhold ikke fortærede under vedkommende Byraads Omraade, saa var det dog den letteste Sag af Verden at afvise det. Jeg har som Medlem af et Amdsraad ofte set, at Andragender ere indkomne dertil, uden at de strengt taget hørte under Raadets Kompetence, men det tog ikke engang saa lang Tid som et Minut at afvise saadanne Andragender. Jeg tror, at det ikke blot som Regel bør ske, men jeg tror, Borgmestrene ligesom enhver anden Formand for et kommunalt Raad bør forelægge uden Undtagelse ethvert Andragende, der stiles til vedkommende Raad, og han bør efter min Formening ikke have Ret til at gjøre Undtagelse. Hvor er Grændsen? Det kunde let hænde sig, at der kunde være en Sag, som Borgmesteren ikke ønskede blev fremlagt for Raadet, men som Raadet selv fandt laa under dets Kompetence. Derfor tror jeg, det var det mest Hensynsfulde overfor vedkommende Raad, at ethvert til Borgmesteren indkommet Andragende blev forelagt for Raadet, og dersom det viser sig, at det ikke ligger indenfor Raadets Myndighed og Omraade at behandle Sagen, vil det let kunne afvise det. Naar den høitærede Minister henviser til, at man kan søge de enkelte Medlemmer af Byraadet, forekommer det mig at være en aparte Fremgangsmaade. Det forekommer mig, at det vilde være en Fornærmelse mod Formanden, hvis et enkelt af Byraadets Medlemmer vilde tage sig paa at fremsætte et Andragende, som Borgerne sendte til Raadet i Stedet for at lade det